

NISSANISSA TAUTI, VAIVA

Nissanille tauti iski,
lentsu kauhea, kamala,
aivasteli ankarasti,
imusarjassa suhisi,
oli viirus voiton saanut,
olon tehnyt heikommaksi.

Pakoputket paukahteli,
tukivarsissa kivisti,
jouset kaikki joutavimmat
pitkin polkuja putoili.
Kovin koitti kestävyyttä,
kumma tauti niin katala.

Meni Nissan lääkäriille,
luokse tohtorin vaelsi,
valitteli vaivojansa,
itku silmässä volisi.
Lääkäri tuo keinon keksi,
laittoi Nissanin levolle.

OLI OOPPELI MENOSSA

Oli Ooppeli menossa,
piki tietä kulkemassa,
ilomielellä eteni,
kevyttä on kulkeminen,
kun on nuori ja komea,
auto kaunis katsellakin.

Toiset autot kummasteli,
tuota Ooppelin iloa,
kyselivät kumppaneilta,
mikä syynä tuuletella,
kun on tiet ihan kuralla,
monttujakin melkoisesti.

Niijasi Ooppeli sirosti,
jatkoivat matkaa keinahdellen,
valot vilkkuivat somasti,
perä sievä heilahteli,
vailla huolia räpytti,
suloisia silmiänsä.

VANHA MERSU MEINOTTELI

Vanha Mersu meinotteli
tehdä kiemurat kovimmat,
näyttää vielä nuoremmille,
kuinka virtaa on vähäsen,
vielä kulkee kummemmasti,
hyvin pääsevi perille.

Oli uutta kapselia,
myöskin raitoja koreita,
aivan tähti kiiltelikin,
kromi hohteli heloissa,
vingahdellen kaarteet otti,
mutkat suoriksi ajeli.

Mutta voihan surkeutta,
meni murskaksi nivelet,
kiehutteli moottorikin,
lensi iskarit pihalle,
pyörät lähti pyörimähän,

maahan pohjalleen vajosi.
Pitää muistaa vanhetessa
hiukan paikkojaan varoa.

PIENEN KUPLAN RIEMUN AIHE

Pieni Kupla kummallinen
oli mielellä hyvällä,
alla pyöri pyörät uudet,
kumit mustat ja komeat,
kadehtien katsoi toiset,
Kuplan tuuria valitti.

Oli menneet luttanaksi,
kumit vanhat ja sileät,
oli patteja pahoja,
sivustoissa halkeimia,
suuri pahkura kupeessa,
miten niillä tietä pitkin
voisi vauhdilla edetä.

Iski Kupla vilkkujansa,
valoillakin varmisteli,
sekä töötinkin töräytti,
oli hupsuna peräti.
Kyllä kelpaa kieritellä,
noita rattaita rajuja,
onni siitä pienen auton,
tyytyväisyyskin takuulla.

AUTO VANHA AATOKSISSA

Auto vanha mutkitteli,
oli väljiä nivelet,

Autojen matkassa

Kirjoittanut Oiva Pennanen

valot melkein sammuneina,
kumit surkeiksi kulunut,
ruosteessa on helma pellit,
äänimerkkikin pilalla.

Ajatteli vanha kaara:

- Eipä hyötyä minusta,
eipä jaksa juoksennella,
tiellä rynnätä kovasti,
horjuvaa on kulku aivan,
joskus lakkaapi peräti.

Kyynel nousi silmään kaaran,
tippa katkera kohosi,
kun ei pääse joutilaaksi,
ansaitullekin levolle!

Isäntä tuumi tympeästi:

- Joutaa tarpeeton romuksi!